

Jonas Aistis

Baladė

ŽINAU, kad meilė kaip pavasario dvelkimas,
Kad meilė kaip audra.
Nesotus ja, bet atminimuose
Kažkas yra.

Atsimenu: ir akys, kaip rugiagėlės,
Ir ilgamakrė, ir plaukai...
Kaip valkiojaus kieman, lyg koks padegėlis,
Kaip alpo akys – alkani vilkai.

Išvaikščiojom laukus, lyg vėjai, –
Kalbėjo ji tik "taip" ir "ne".
Rugiagėlės, dangus ir akys jos vienaip žydėjo,
O dienos bėgo, kaip sapne.

Sakiau, kad meilė kaip pavasario dvelkimas,
Kad meilė kaip audra...
O ji – kad meilės niekur nesutiko ir nežino,
Kokia jinai yra.

Trys metai. Vėl sėdėjau prie klojimo.
Atėjo ji. Kaitra. –
Gerai sakei, kad meilė kaip pavasario dvelkimas,
Kad meilė kaip audra...

Menu: ji daug, ilgai kalbėjo;
Menu, lyg girtas, lyg sapne.

Ir akys, ir dangus rugiagėlėm žydėjo,
Tik nesupratau aš jos, kaip ji kadais manęs...